

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

แล้วฉันเหลือข้ออ้างอะไร ?

กัญญา อุทธิยา

งานการพยาบาลสนับสนุนการบริหารผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน

ผ่านมากกว่า 5 ปีแล้ว กับชีวิตของผู้หญิงวัยย่างเข้าปีที่ 50 ของเธอ ผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ผอม ๆ ที่มีขาเพียงหนึ่งข้าง กับสายปัสสาวะห้อยไว้ข้างๆ รถเข็น พร้อมกับหญิงชราวัย 75 ปี ผู้เป็นมารดาที่เข็นเธอมาอย่างทุลักทุเล จะมาส่งยิ้มให้กับฉันที่หน้าหน่วยเยี่ยมบ้าน หลังที่ได้รับการตรวจกับแผนกต่างๆ จนเสร็จสิ้นทุกครั้ง และวันนี้ก็เช่นกัน เวลาบ่ายคล้อยเธอก็มา “แก๊ก” เสียงผลึกประตูดของพยาบาลเยี่ยมบ้าน “สวัสดีค่ะคุณวาสนา สวัสดีค่ะคุณแม่ ทำไมไม่เข้ามาข้างในคะ มานั่งคุยกันก่อน” และเธอก็รีบตอบกลับทันที “เกรงใจกลัวคุณพยาบาลทำงานยุ่งอยู่ เลยไม่กล้าเข้ามาค่ะ” นี่แหละคุณวาสนา ผู้ที่เป็น influencer ของฉัน

ย้อนกลับไปเมื่อ 30 ปีที่แล้ว ได้เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันกับคุณวาสนา ขณะที่เธอกำลังซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์ของญาติอยู่ ก็มีเสียงคนขับรถไล่และทำร้ายกันมา ทันใดนั้นเสียงปิ่นล้อ พร้อมกับลูกกระสุนปืนที่ยิงทะลุจากด้านหลังมาอยู่ในช่องท้องของเธอ และรถก็ล้มลง เธอรู้สึกตัวอีกครั้งก็นอนอยู่ที่โรงพยาบาลหลังได้รับการผ่าตัดเร่งด่วนเพื่อช่วยชีวิตเธอเอาไว้ ขาวร้ายต่อจากนั้น คือกระสุนปืนได้ทะลุบริเวณสะโพกใกล้เอวด้านซ้ายของเธอ ส่งผลให้กระดูกแตกและเส้นประสาทถูกทำลาย และแพทย์มีความจำเป็นต้องตัดสะโพกและขาที่เธอใช้เดินเพื่อหาเลี้ยงชีพ มาตลอด 20 ปีออกไป กระสุนร้ายยังทะลุผ่านลำไส้ของเธอจนแตก และต้องทำการเย็บทางหน้าท้องไปตลอดชีวิต และไม่แปลกเลยที่วัยรุ่นผู้หญิงกับบาดแผลและการสูญเสียอันร้ายแรงนี้ จะส่งผลให้เธอเครียดจนเธอต้องรักษาโรคทางใจที่เรียกว่า “โรคซึมเศร้า” ไปพร้อมกับปัญหาทางกายของเธอหลายต่อหลายปี แม่ของเธออยู่ทุกช่วงชีวิตเคียงคู่และต่อสู้กับความยากลำบากไปพร้อมกับเธอ เป็นผู้ให้กำลังใจ และเป็นขาข้างซ้ายให้เธอ จนเธอเริ่มคุ้นชินกับความจริง ที่โหดร้ายนั้นได้ และเริ่มต้นชีวิตใหม่กับสถานะผู้พิการที่สู้ชีวิตอย่างเต็มตัว เธอได้มุ่งมั่นตั้งใจฝึกอาชีพใหม่ คืองานด้านฝีมือของเธอและโชคที่ที่มีผู้จ้างงานเธอเป็นระยะ สถานที่ทำงานของเธอเป็นห้องเช่าสี่เหลี่ยมเล็กๆ แต่มีความสะอาดและเก็บของเป็นระเบียบเรียบร้อย ที่เธอกับแม่ช่วยกันดูแลเหมือนบ้านแท้ๆ ส่วนแม่ แม่จะอยู่ในวัยผู้สูงอายุแต่ยังมีความจำที่ต้องหารายได้จากการเป็นแม่บ้านทำความสะอาดบ้านให้กับผู้ใจดีที่อยู่รอบๆ บ้านพักเพื่อเป็นค่าเช่าห้อง ค่าอาหารและค่าเดินทางเมื่อบุตรสาวจะต้องเดินทางมารักษาที่โรงพยาบาล ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องโดยสารแท็กซี่ที่พอจะสะดวกให้ร่างกายอันมีข้อจำกัดของเธอไม่ต้องทุลักทุเลมากนัก

พายุโหมพายุครหน้ำชีวิตเธอและแม่ไปพักใหญ่ แต่ยังมีภูเขาไฟลูกใหม่ที่ปะทุขึ้นกับชีวิตเธออีกครั้ง เมื่อขาข้างซ้ายที่ตัดออกไปทำให้เกิดความไม่สมดุลของน้ำหนักตัวและเกิดผลกดทับที่มีการติดเชื้อเข้าสู่กระแสเลือดขึ้นและจำเป็นต้องได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ทำให้โรคซึมเศร้าเรื้อรังในหัวใจของเธออีกครั้ง เวลาผ่านพ้นไปอาการทางกายและทางใจของเธอทุเลาลงด้วยความเข้มแข็งภายในใจของเธอและกำลังใจจากแม่ที่ยืนข้างๆ เธอเสมอมา และเมื่อเธอมาตรวจที่แผนกตรวจตามนัดจากปัญหาเรื่องแผล แพทย์ได้ส่งเธอมาปรึกษาที่หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน เพื่อดูแลต่อเนื่องที่บ้าน เนื่องจากเธอมีทั้งแผลกดทับและสายสวนปัสสาวะที่เป็นสิ่งใหม่ของร่างกายเธอ ฉันพยาบาลเยี่ยมบ้านได้ศึกษาประวัติของเธออย่างละเอียด เพราะเรื่องราวชีวิตของเธอเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสนใจมากมาย และสิ่งที่ทำได้ดีที่สุดของพยาบาลเยี่ยมบ้าน คือการติดตามเยี่ยมบ้านเพื่อให้คำแนะนำการดูแลตนเองไม่ให้เกิดการติดเชื้อซ้ำที่แผล สอนสาธิตการดูแลตนเอง ซึ่งเธอและแม่มีความตั้งใจในการเรียนรู้มาตลอดจนการติดตามทางโทรศัพท์เพื่อเป็นการให้กำลังใจและรับฟังช่วยเหลือหากเธอมีปัญหาที่ยากเกินกว่าที่สองแม่ลูกแก้ไขได้ พร้อมกับประสานงานให้แหล่งประโยชน์สุขภาพในชุมชน และนักสังคมสงเคราะห์ห่มดูแลเธอ และการมอบแผ่นรองขับที่มีผู้นำมาบริจาคให้ เธอจำเป็นอย่างยิ่งต้องใช้รองขณะนั่งทำงานเย็บผ้า โดยที่เธอและแม่จะมารับหลังจากการตรวจกับแพทย์เสร็จสิ้นในแต่ละครั้งด้วยความเกรงใจ เมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่ฉันพยาบาลเยี่ยมบ้านทำการดูแลตนเองไม่ ฉันเป็นเพียงคนไปซื้อปุ๋ย โดยมีเธอและแม่ช่วยกันใส่ปุ๋ย รดน้ำ และตัดแต่งกิ่งของชีวิตของเธอ ให้มีความแข็งแรงและค่อยๆ เจริญเติบโตเป็นกิ่งก้านที่ใหญ่ขึ้น สามารถที่จะได้ลมพายุแรงไว้ได้

“อึ้งให้ ยิ่งได้รับ” อะไรที่ฉันได้รับจากเรื่องราวของคุณวาสนา ได้ถูกส่งผ่านมาเป็นคำถามมากมายเกิดขึ้นในใจฉัน “ทำไมเรื่องร้ายแรงขนาดนี้ ถึงผ่านไปได้” “อะไรที่ทำให้ชีวิตที่ล้มไปกองกับพื้น สามารถลุกขึ้นมาได้” “ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้นกับตัวเอง ฉันจะอย่างไร” คำตอบคือ “คงมีหลายอย่างประกอบกันที่ทำให้คุณวาสนาสามารถก้าวผ่านมาได้ อย่างเข้มแข็ง ฉันเองไม่ใช่คุณวาสนา ฉันคือฉัน มนุษย์คนหนึ่งที่เคยปัญหาในช่วงชีวิต ที่เป็นธรรมดาของทุกคน ปัญหาของฉันมันเล็กน้อยเมื่อเทียบกับคุณวาสนาแล้ว แต่ทำให้อันฉันถึงมองว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ ไม่ยอมรับ และกลัวหาญที่จะผ่านมันไปให้ได้ และเกิดคำถามต่อ แล้วฉันเหลือข้ออ้างอะไร ? ที่จะไม่สามารถผ่านไปได้ ขอคุณวิชาชีพพยาบาลที่ทำให้ฉันได้เจอเธอ คุณวาสนาผู้ที่มีอิทธิพลกับชีวิตฉัน ให้ฉันได้เรียนรู้และเข้าใจความจริงของชีวิตมากขึ้น”